

ROGER BEL

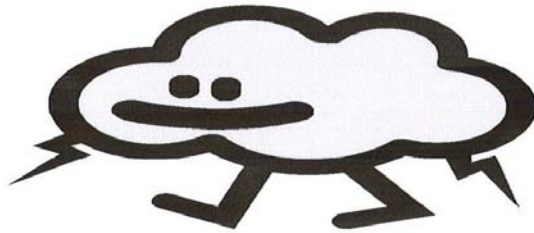
EL NÚVOL GRIS

22

CATEGORIA INFANTIL 8-9

Pseudònim: CAMELET DE MADUIXA

Hi havia una vegada un núvol gris, petit i rodanxó. A aquell núvol no li agradava ser gris, volia ser de colors com l'arc de Sant Martí.



Així que tot seguit va anar a veure l'arc de sant Martí i li va preguntar: com t'ho fàs per tenir tants colors i tan bonics?

I l'arc de sant Martí li va respondre: jo no ho faig de cap manera, sóc així de colors, molt més maco que no pas tu.

Doncs és que jo no vull ser gris, va dir el núvol. Saps com ho podria fer per ser de colors, em pots ajudar?

No et sé contestar a aquesta pregunta, va respondre l'arc de sant Martí. Si vols tu mateix vés a veure el savi que viu aquí al costat a dalt d'aquell turonet.

I així ho va fer, el núvol gris va marxar cap a casa del savi tal i com li havia indicat el seu amic l'arc de sant Martí.

Hola senyor, va dir el núvol en trobar-se al savi.

Hola núvol gris.

Senyor savi, sap com podria fer-m'ho per ser de colors?

No, va dir el savi. Tothom és com és i no es pot fer res per canviar. Escolta'm bé el que et vull explicar:

“Tothom és diferent per fora, n'hi ha de lletjos i n'hi ha de més guapos, però això no importa gens ni mica. Allò que realment importa de veritat és com ets per dins.

Si una persona és guapa però per dins és dolenta mai serà feliç. És molt millor ser lleig però per dins ser bò de veritat”

Llavors el núvol gris va recordar que l'arc de sant martí era molt maco, però no era molt bò. També va recordar que a la seva família tots eren llejios i grisos com ell, però en canvi eren molt bons.

I el núvol gris una mica trist de ser com era va tornar cap a casa amb la seva família i els va explicar tot allò que havia viscut aquell dia. I tots molt tristos es van posar a plorar perquè no podien canviar.

Aleshores sorpresos van veure com es tornaven blancs, ja que al plorar molt i molt van buidar tota l'aigua que duien dins i van deixar de ser grisos.

Després de tots aquests plors i tota aquesta pluja va sortir el sol al capvespre i tota aquella colla de núvols que fins llavors havien estat blancs i grisos, es tornaren de color taronja-vermellós i enmig del cel es va tornar a veure l'arc de sant martí.



El nuvolet li va dir: hola arc de sant martí ens tornem a veure. Què et sembla el meu nou aspecte?

Ets tu? Gairebé no et conec. Com t'ho has fet per tenir ara aquest color tan vistós?

Doncs no ho sé. M'he posat a plorar perquè em sentia molt trist i desgraciat, i sense ni adonar-me'n he vist que també puc tenir uns colors tan bonics com els teus.

I d'aquesta manera es van fer bons amics i cada capvespre sortien junts a passejar pel cel i lluien els seus colors perquè tothom en pogués gaudir.

